

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817209171
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7817209171.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: O. Z., V.. XX.XX.XXXX, P. L. Y., Ž. XXX, o zaplatenie 639,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 15Csp/205/2017-220 zo dňa 25. júna 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Rožňava č.k. 15Csp/205/2017 - 239 zo dňa 21. augusta 2019

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku č. II.
- II. M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku č. III. tak, že žalobca má proti žalovanej 100% nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.
- III. N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 639,95 eur v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 41,34 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že opravným uznesením opravil priezvisko žalovanej.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu doručenej súdu prvej inštancie dňa 11.09.2017 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 639,95 eur spolu s úrokom vo výške 28,00 % ročne zo sumy 639,95 eur od 01.08.2017 do zaplatenia ako aj na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 21.07.2014 uzatvoril so žalovanou zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len "zmluva"), na základe ktorej zriadil a viedol účet žalovanej. Za poskytovanie produktov a služieb bol žalobca oprávnený účtovať na ľarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Povinnosťou žalovanej bolo mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Žalovaná porušila uvedenú zmluvnú povinnosť, keď sa dostala na účet do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a dlh nevyrovnala. Žalobca zatvoril účet žalovanej, o čom ju informoval posledným výpisom z účtu. Pred zatvorením účtu žalobca vykonal dňa

31.07.2017 internú účtovnú transakciu, a debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Po dobu nepovoleného prečerpania je žalovaná povinná platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby. Istina pohľadávky vo výške 639,95 eur je preto úročená úrokom vo výške 28% ročne až do vyplatenia pohľadávky.

3. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia v znení intencií odvolacieho súdu uvedených v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/79/2018 zo dňa 11.02.2019, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a vec následne právne posúdil podľa čl. IV. bod 2 Zmluvy za poskytovanie produktov a služieb, ust. § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 53 ods. 1, 2. 3 OZ, § 78 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 710 ObZ.

4. Z predložených výpisov z účtu žalovanej mal súd prvej inštancie vykonaným za dokazovaním preukázať, že v období od 29.11.2014 boli vykonávané na účte žalovanej debetné a kreditné transakcie s tým, že ku dňu 31.07.2017 bol na účte žalovanej debetný zostatok vo výške 639,95 eur, pričom debetný zostatok na účte žalovanej bol prevedený na vnútorný pohľadávkový účet banky dňa 31.07.2017. Žalovaná ako dlžník žalobcovi ako veriteľovi tento poskytnutý spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, resp. nepovoleného prekročenia spolu s úrokom a poplatkami k dnešnému dňu nevrátila a preto súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 639,95 eur vyhovel.

5. Z obsahu spisu súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca svoj nárok na zaplatenie 28 % ročného úroku zo sumy 639,95 eur od 01.08.2017 do zaplatenia odvodzuje zo zmluvy o bežnom účte uzatvorenej so žalovaným dňa 21.07.2014 v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 20.5.2014.

6. Následne preto súd prvej inštancie vec právne posúdil aj s odkazom na bod 3.12 druhá a štvrtá veta Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 20.5.2014, § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o bežnom účte, ako aj § 18 ods. 1 tohto zákona a taktiež § 1 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 02.02.2014, pričom na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia sa vzťahujú aj ust. § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 21, § 23, § 25 až § 27 tohto zákona.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že z výpisu z účtu žalovaného za obdobie od 29.11.2014 - 31.7.2017 vyplýva, že žalovaná disponovala na svojom účte s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, vedeného u žalobcu ako veriteľa a aj keď bol zostatok na účte ku dňu 31.07.2017 záporný, žalovaná uskutočňovala prostredníctvom platobnej karty drobné nákupy a pokračovala vo výberoch z bankomatu, čím k prekročeniu v zmysle § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. došlo. Uvedené ale podľa súdu nestačí na uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť aj úrok vo výške 28 % ročne zo sumy prekročenia, aj keď žalobca nárok na úrok 28 % ročne z dlžnej sumy odvodzuje z čl. 3 bodu 3.12 všeobecných zmluvných podmienok účinných od 20.5.2014, s apelom aj na to, že zmluvná podmienka s rovnakým obsahom už bola opakovane súdmi SR (okrem iných rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/90/2015 zo dňa 14.9.2015, Okresného súdu Košice II č. k. 36C/117/2013-55 zo dňa 29. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015) vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Vzhľadom k tomu bolo povinnosťou žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky a rovnako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich. Na základe uvedeného súd žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 28 % zo sumy 639,95 eur od 01.08.2017 do zaplatenia zamietol, nakoľko dospel k záveru, že zmluva o bežnom účte uzatvorená medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. OZ, ale Všeobecné obchodné podmienky neboli individuálne dojednané, keďže žalobca nepreukázal, že žalovaná mala možnosť oboznámiť sa so Všeobecnými obchodnými podmienkami a v tomto znení aj o úroku z prekročenia vo výške 28 % ročne, keďže Všeobecné obchodné podmienky jej boli formulárove pripravené, a to aj v úrokových sadzbách produktov t.j., že neboli individuálne dojednané, čím žalovaná nemohla ovplyvniť ich obsah, pričom dodávateľ nepreukázal opak. Podľa súdu je neprípustné, aby mal veriteľ nárok na zaplatenie úroku z prekročenia len na základe toho, že spotrebiteľovi prečerpanie fakticky umožní a úrokovú sadzbu si určí sám, čím ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno vykladať tak, že pokiaľ veriteľ umožní spotrebiteľovi prekročenie bez toho, aby bol tento vopred informovaný a bez toho, aby prejavil vážny záujem a svoju vôľu právne relevantným spôsobom o poskytnutie služby prečerpania na účte, ktorého je majiteľom a až následne mu žalobca oznamuje informácie s tým súvisiace, prostredníctvom výpisu z účtu s tým, že Smernica ES vyžaduje výslovnú dohodu o úrokovej sadzbe úveru formou prekročenia, priamou zmluvou o bežnom

účte, to v danom prípade naplnené nie je, keďže žalobca nepreukázal, že žalovaná mala možnosť sa so Všeobecnými obchodnými podmienkami a sadzbami úrokových produktov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o bežnom účte oboznámiť resp., že sa s nimi naozaj oboznámila.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Keďže žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanej zaplata istiny v sume 639,95 eur s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 639,95 eur od 01.08.2017 do zaplata s tým, že žalobca mal úspech v časti o zaplata istiny v sume 639,95 eur a neúspech v časti požadovaného úroku a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z pomeru úspechu vo veci a zohľadnil pri rozhodovaní aj požadovaný úrok ku dňu rozhodnutia. Na základe uvedeného mal za to, že žalobca mal úspech v pomere 70,67 % (istina 639,95 eur) a neúspech v pomere 29,33 % (kapitalizovaný úrok ku dňu rozhodnutia vo výške 265,58 eur) a preto podľa § 255 ods. 2 CSP, pomerne úspešnejší žalobca má voči žalovanej nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 41,34 % (70,67 % - 29,33 %).

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobca a to proti výrokom č. II. a III., keďže mal za to, že sú napadnuté odvolacie dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že zákon v zmysle § 18 ods. 1 o spotrebiteľských úveroch v tom čase účinný, nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, a to aj s odkazom na ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch hovorí, že povinné náležitosti úverovej zmluvy nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, nakoľko časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach. V danom prípade je výška úroku pri nepovolenom debete na účte upravená vo výveske úrokových sadzieb a v čl. 10 ods. 1, 2 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES treba vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, a to s odkazom na citované rozhodnutia krajských súdov. Rovnako všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva sú uverejnené na web stránke banky v aktuálnom znení, na každom obchodnom mieste pobočky banky v aktuálnom znení a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu, ako aj prostredníctvom interbankingu a vo výpise z účtu je okrem toho uvedená aj úroková sadzba prečerpania s tým, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, tak aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1 a preto v danom prípade nejde o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, a preto nie je daná ani jej neprijateľnosť. Žalobca rovnako napádal aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a mal za to, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na nich neprihliada a to s poukazom aj na citované rozhodnutia súdov. Preto navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP v napadnutom rozsahu zmenil rozsudok a vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu ako odvolanie podané oprávnenou osobou a včas, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP t.j., vo výrokoch pod č. II. a III. napadnutého rozsudku, ktorými súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania pomerne, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, čo sa týka napadnutého výroku č. II. nie je dôvodné, čo ale nemožno konštatovať o napadnutom výroku č. III.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. novembra 2020 o 10.30 hodine, č.dv. 212/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 03.11.2020 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov

strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie, čo sa týka zamietnutia žaloby, správne vychádzal zo všetkých vykonaných dôkazov, ktoré správne vyhodnotil v zmysle § 191 a nasl. CSP, a vec správne právne posúdil s tým, že odvolací súd sa s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením zamietavého výroku napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP) a uvádza, že v danom prípade jednoznačne z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo v kontexte aj citovaných rozsudkov v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalobcom dohodnutý nárok na úrok 28 % ročne z dlžnej sumy, odvodený z čl. 3 bodu 3.12 Všeobecných zmluvných podmienok účinných od 20.05.2014 je zmluvou podmienkou neplatnou z dôvodu jej neprijateľnosti, keďže nebola individuálne dojednaná, spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah tohto dojednanja a ide len o formálne dohodnutú výšku úroku s tým, že rovnako ako aj súd prvej inštancie aj odvolací súd poukazuje na to, že uvedená zmluvná podmienka s rovnakým obsahom už bola opakovane súdmi SR vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti a preto povinnosťou žalobcu bolo zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj nárokov z nej vychádzajúcich. Predovšetkým so zreteľom na túto skutočnosť súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu v časti o zaplatenie úroku vo výške 28 % zo sumy 639,95 eur od 01.08.2017 do zaplatenia zamietol a preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku č. II.

17. Keďže súd prvej inštancie vecne správne vo veci rozhodol, sú odvolacie námietky žalobcu k meritu veci nedôvodné.

18. To ale nemožno konštatovať o odvolacej námietke, k priznanému pomernému nároku na náhradu trov konania, keďže tu odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu uvádzaným v podanom odvolaní, že pri výpočte náhrady trov konania v znení určenia hodnoty sporu, ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, sa pri posudzovaní miery úspechu na ne neprihliada, keďže žalobcovi bola priznaná celá výška istiny a úroky sú len príslušenstvom pohľadávky (t.j. veci hlavnej) s odkazom na ust. § 121 ods. 3 OZ, čím znášanú osud hlavnej veci a preto ak sú uplatnené spolu s istinou, netvoria osobitný predmet konania a nejde ani o spojenie dvoch samostatných vecí. Vzhľadom k tomu, tarifnou hodnotou veci v danom prípade nie je nárok na zaplatenie úrokov, ale nárok na zaplatenie istiny s tým, že cenu jej príslušenstva nemožno rozširujúcim výkladom ust. § 10 ods. 2 vyhlášky zahrnúť do základu pre určenie tarifnej odmeny za tento právny úkon.

19. Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

20. Podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v tom čase účinnej, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí

poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

21. Preto v danom prípade mal súd prvej inštancie výlučne vychádzať z úspechu strany sporu vo vzťahu k uplatňovanej istine a priznať žalobcovi nárok na 100 % náhradu trov konania na súde prvej inštancie a keďže tak neučinil, odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku č. III. tak, že žalobca má proti žalovanej 100 % nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP a nakoľko v odvolacom konaní bol potvrdený napadnutý rozsudok o zamietnutí žaloby sčasti, a zmenený rozsudok o nároku o trovách konania pod č. III., ide o pomerný úspech strán sporu v rozsahu 50 % a preto odvolací súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania, čím v spore odpadá procesný postup súdu prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).